ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹா குரவே நம:

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய உரையுடன் கூடிய ஸ்ரீதேசிக ஸ்தோத்ரமாலையில்

வைராக்ய பஞ்சகம்

அவதாரிகை:— *திருமலைமால் திருமணியாய்ச் சிறக்கவந்தருளின ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் ஸர்வதோமுகமான ஞானம் படைத்தது போலவே விரக்தியையும் லோகவிலக்ஷணமாகப் பெற்றவராதலால் கூரத்தாழ்வானைப் போலவே தாமும் உஞ்ச வ்ருத்தியையே கொண்டு பெருமாள் திருவாராதநத்தைக் குறையற நடத்திக் கொண்டு செந்தமிழும் வடமொழியும் திகழ்ந்த நாவர்க்கு உபய வேதாந்த க்ரந்த ப்ரவசநம் செய்தருளா நின்றுகொண்டு *கார்மேனியருளாளர் கச்சிப்பதியிலேயே பேரருளாளனை மங்களாசாஸநஞ் செய்து கொண்டெழுந்தருளியிருந்தார். இவர்க்குப் பரமமித்திரரான ஸ்ரீ வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் விஜய நகர மஹாராஜனிடத்தில் மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்றுப் பலபல வித்வான்களை ஆதரிப்பதற் குரிய ஸௌகர்யங்களை யுடையரா யிருந்தபோது இந்த ஸ்ரீதேசிக சிகாமணியை ஸ்மரித்து இவருடைய ஏழைமையைப் போக்கிச் செல்வச் சிறப்பை யுண்டாக்கக்கருதி அந்த விஜயநகர நரபதியினிடத்திற்கு எழுந்தருளுமாறு ப்ரார்த்தநா பத்ரிகையை அனுப்ப, அதனைக் கடாக்ஷித்தருளின ஸ்வாமி தேசிகன் தம்முடைய நிஷ்டா விசேஷங்களை அந்த வித்யாரண்ய ஸ்வாமி அறிந்து வைத்தும் வீணாக இப்படி ஆஹ்வாநம் பண்ணுகிறாரே! எனத் திருவுள்ளம் நொந்து, அவருடைய பத்திரிகைக்கு உத்தரமாக "ந மே பித்ரார்ஜிதம் கிஞ்சித் ந மயா கிஞ்சிதார்ஜிதம், அஸ்தி மே ஹஸ்திசைலாக்ரே வஸ்து பைதாமஹம் தனம்" என்கிற ச்லோகத்தை யெழுதியனுப்ப அவரும் அதைக் கண்டு, ஸ்வாமி தேசிகனிடத்தில் அவர் தாம் வைத்திருந்த ப்ரேமாதிசயத்தினால் எப்படியாவது இவர்க்கு அபரிமிதத்ரவ்ய லாபம் பண்ணிவைக்க வேணுமென்கிற ஆசையினால் மீண்டும் மிக நிர்ப்பந்தித்துப் பத்ரிகை விடுக்க, அப்போது ஸ்வாமி அநுக்ரஹித்தருளி யனுப்பிய ச்லோக ரத்னங்கள் வைராக்ய பஞ்சகமென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கும். இதன் பொருளைச் சிறிய ஞானத்தவர்களும் எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளுமாறு சிறிய உரையொன்று எழுதுகின்றேனடியேன்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

(முதல் சுலோகம்.) க்ஷோணீ கோண சதாம்ச பாலனகலா துர்வார கர்வாநல
க்ஷிப்யத் க்ஷுத்ர நரேந்த்ர சாடு ரசநாதந்யாந் ந மந்யாமஹே
தேவம் ஸேவிதுமேவ நிச்சிநுமஹே யோஸௌ தயாலு: புரா
தாநா முஷ்டிமுசே குசேலமுநயே தத்தேஸ்ம வித்தேசதாம்.

(பொழிப்புரை). பூமண்டலத்தின் ஏகதேசத்திலே நூற்றிலொருபாகத்தை ஆளுகையாகிற தொழிலினாலுண்டாகிய அடங்காச் செருக்காகிய தீயினால் (கது

வப்பட்டு) நிலைகலங்கிநின்ற அல்ப ப்ரபுக்களைப் புகழ்வதினால் செல்வம் பெறுகின்றவர்களை ஒரு பொருளாக மதிக்கமாட்டோம்; (எம்முடைய அத்யவஸாயம் எப்படிப்பட்டதென்றால்) இரக்கமுடையனான யாவனொரு எம்பெருமான் முற்காலத்தில், ஒரு முஷ்டியளவான அவல் கொடுத்த குசேலமுனிவனுக்குக் குபேரனுந் தன்மையைக் கொடுத்தருளினானோ அந்தப் பரமபுருஷனை அடிபணிவதற்கே அறுதியிட்டிராநின்றோம்.

ஒரு நாயகமாய் ஓடஉலகுடனாண்டவர் என்றாற்போல் பூமண்டலம் முழுவதையும் அரசாளவல்லவர்கள் இப்போது இல்லையே. பூமியின் பலகோடி நூற்றிலொரு பங்குமாத்திரமான நிலத்தை ஆளப்பிறந்த அற்ப அரசர்களே உள்ளார்கள். இந்த அல்ப அதிகாரத்திற்கே இவர்களுடைய அஹங்காரம் வாசாமகோசரம். அந்தச் செருக்கினால் தீக்கதுவினாற்போல் தடுமாறிக்கிடக்கின்ற அந்த அல்பர்களிடஞ் சென்று 'நீ இந்திரன், சந்திரன், குபேரன்' என்ற இல்லாதபொய்யுரைகளைப் புனைந்து புகழ்ந்து ஜீவிப்பவர்களுடைய ஜீவநத்தை ஒரு பிழைப்பாகவே மதிக்கமாட்டேன். "உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போயொருவன் தனக்குப் பணிந்து, கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயை யழிவு கண்டாய்" என்னும்படியான திண்ணிய அத்யவஸாயமுடைய நான் அந்த எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றொருவன் மனைக்கடையிலே புகுந்து துவளமாட்டேன்; 'அடிமை யென்னும் அக்கோயின்மையாலே அங்கங்கேயவை போதருங் கண்டாய்' என்றாப்போலே எம்பெருமானை அடிபணிந்தார்க்கு ஐஹிகத்தில் தானும் ஒரு குறையுண்டாகுமோ ? அப்பெருமான் அல்பஸந்துஷ்டன் என்னுமிடமும் குசேலோபாக்கியான முகத்தினால் நன்கு அறியக்கூடியதன்றோ. ஆகவே ஆமுஷ்மிகத்திற்குப் போலவே ஐஹிகத்திற்கும் எம்பெருமான் கைபார்த்திருக்குமத்தனையே நமக்குள்ளது—என்றாராயிற்று. கோணோ வாத்ய ப்ரபேதே ஸ்யாத் வீணாதீநாம்ச வாதநே ஏகதேசே க்ருஹாதீநாம் அச்ரௌ ச லகுடேபிசா என்ற மேதிநீ கோசத்தின்படி கோணசப்தம் இங்கு ஏகதேசார்த்தகம். சாடுரசநா=அரசர்களைப் புகழ்வதை சாடூக்தி யென்பர்கள். பொதுவாகப் புகழ்ந்துரைப்பதற்கும் பெயர். "ப்ரியவாக்யே ம்ருத்யாப்ரிய வாக்யே ச" என்பர் கோசகாரர்கள். சாடுராசநம் தந்யம் ந மந்யாமஹே என்பது புதிய பாடம் தாநாபி: பரித முஷ்டி:- தாநாமுஷ்டி: தாம் முஞ்ச தீதி தாநாமுஷ்டிமுக் - தஸ்மை என்று ஸமாஸம். ... (1)

ஸிலம் கிமநலம் பவேத் அநலம் ஔதரம் பாதிதும்
பய: ப்ரஸ்ருதி பூரகம் கிமு ந தாரகம் ஸாரஸம்
அயத்நமலமல்லகம் பதி படச்சரம் கச்சரம்
பஜந்தி விபுதா முதா ஹ்யஹஹ குக்ஷித: குக்ஷித:

(கருத்து) ஜாடராக்நியைத் தணிப்பதற்கு[அதாவது, பசி தீருவதற்கு] நிலங்களில் கதிர் பொறுக்கி ஜீவித்தல் போதாதோ? அதுதானும் கிடைக்காவிடினும் ஒரு சிறுங்கை நிறைக்கும்படியான குளத்துத் தண்ணீர் தாரகமாகமாட்டாதோ? வழிகளிலே (விழுந்துகிடக்கின்ற) எளிதாகக் கிடைக்கக்கூடிய அழுக்கடைந்த கந்தைத் துணியும் கோமணமாகப் போதுமே. (இப்படியிருந்தும்) பண்டிதர்கள் வயிற்றுக்காக வீணாய் அரசர்களைப் பணிகின்றார்களே! ஐயோ!

மநுஸ்ம்ருதியில் நான்காவது அத்யாயத்தில் "அத்ரோஹேணைவ பூதாநாம் அல்ப த்ரோஹேண வா புந: ப்ர வ்ருத்திஸ்தாம் ஸமாஸ்த்தாய விப்ரோ ஜீவேத் அநாபதி" என்று அந்தணன் ஜீவிக்கவேண்டிய வழியைச் சொல்லத் தொடங்கி "யாத்ரா மாத்ர ப்ரஸித்த்யர்த்தம் ஸ்வை: கர்மபிரகர்ஹிதை: அக்லேசேந சரீரஸ்ய குர்வீத தநஸஞ்சயம் என்று சாஸ்த்ரீய குடும்ப ஸம்வர்த்தன நித்யகர்மாநுஷ்டாந பூர்வக ப்ராணதாரண மாத்ரத்திற்காகப் பொருளீட்டலாமென்று சொல்லி எவ்வகைச் கருமங்களால் பொருளீட்டுவதென்ன, "ருதாம்ருதாப்யாம் ஜீவேத்து ம்ருதேந ப்ரம்ருதேந வா, ஸத்யா ந்ருதாப்யாம் அபி வா ந ச்வவ்ருத்த்யா கதாசந" என்று சொல்லி அவற்றை மேல் ச்லோகங்களிலே விவரிக்கிறார்—ஏகைக தாந்யாதி குடீகோ ச்சயநம் உஞ்ச: இத்யாதியாலே, இங்கு குல்லூக பட்டருடைய வியாக்கியானம்—"மஞ்ஜர்யாத்மகாநேக தாந்யோச்சயநம் ஸில:" என்று அதுவே இங்கு ஸிலம் எனப்பட்டது. ஔதரம்—தத்நித வ்ருத்தி:

அநலம் என்ற இரண்டில் முதலாவது அவ்யயம். (அபர்யாப்த மென்றபடி.) அஷ்டச்லோகியில் "கர்த்தும் த்யக்துமபி ப்ரபத்துமநலம்" என்று பட்டரும், அதிமாநுஷஸ்தவத்தில் "தேவிமவாப்துமநலம்" என்று ஆழ்வானும் ப்ரயோகித்தமை காண்க. [ப்ரஸ்ருதி பூரகம்] "பாணிர் நிகுப்ஜ: ப்ரஸ்ருதி:" என்றுன் அமரன். இதைத் தமிழர் சிறங்கை என்பர்கள். ஸரஸி பவம் ஸாரஸம் (அயத்நலமல்லகம்) என்று ஒரே பதமாகக்கொண்டு சிலர் உரைப்பர்கள். ஆச்சாதநம் ஸம்பிதாநம் கௌபீநம் மலமல்லகம் என்று வைஜயந்தீ கோசம் என்றும் காட்டுகிறார்கள். அயத்நம் அலம் அல்லகம் "என்று மூன்று பதமாகவே பிரிக்கவேணு மென்றும், மேற்காட்டிய கோசத்தில் கௌபீநம் மலம் அல்லகம் என்று பதச் சேத மென்றும் பெரியோர் பணிக்கக் கேட்டிருக்கை. தமிழ்க்"கோசங்களிலும் "அல்லகம்... கௌபீனம்" என்று காண்கிறது. இங்கு தேசிக ஸ்ரீஸூக்தி"சைலியை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து அலம் என்கிற பதம் ஆவச்யகமாயிருப்பதுமுணர்க. (2)

அயத்நம்—அவித்யமாந: யத்ந: யஸ்ய தத் அநாயாஸ லப்த மிதி யாவத் "படச்சரம் ஜீர்ணவஸ்த்ரம் கர்சரம் மலதூஷிதம்" இத்யமர: 'அஹோஹேத்யத்புதே கேதே' இதி ச அமர: குக்ஷித: குக்ஷித: என்ற விடத்தில் ப்ராஸம் ரஸிக்கத்தக்கது. ஒன்றில் ஸார்வவிபக்திகஸ்" தஸில்" ப்ரத்யய: குக்ஷி நிமித்த மித்யர்த்த: மற்றொன்றில் குக்ஷிச்சப்தோ த்விதீயா பஹுவசநாந்த: ராஜ்ஞி ராட் பார்த்திவ க்ஷ்மாப்ருந்ருப பூபமஹீக்ஷித: என்ற அமரகோசத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ள மஹீக்ஷித் சப்தத்திற்கு இது பர்யாயம். கோத்ரா கு: ப்ருதிவீ 'ப்ருத்வீ என்ற அமரகோசத்தின் படி கு என்னுஞ் சொல் ப்ருதிவிக்கு வாசகமாதல் 'அறிக. கும் க்ஷிபதீதி குக்ஷித் க்ஷி-நிவாஸகத்யோ: இதி தாது: அதவா கௌ (பூமௌ) க்ஷியதீதி வா க்ஷி-க்ஷயைச்வர்யயோரித்யபிதாது: ... ... 2.

3. ஜ்வலது ஜலதிக்ரோட க்ரீடத் க்ருபீட பவப்ரப
ப்ரதிபட படுஜ்வாலாமாலாகுலோ ஜடராநல:
த்ருணமபி வயம் ஸாயம் ஸம்புல்ல மல்லிமதல்லிகா
பரிமலமுசா வாசா யாசாமஹே ந மஹீச்வராந் 3

(கருத்து) கடலினிடையே களித்து வர்த்திக்கின்ற (பாடபாக்நி யென்னப்படுகிற) நெருப்பினுடைய ஜ்வாலைக்குத் தோள் தீண்டியாகவும் (எவ்வளவு பக்ஷ்யவர்க்கங்களையும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் கொள்ளை கொள்ளவல்ல) ஸாமர்த்திய முடையதாயுமிருக்கின்ற ஜ்வாலாபுஞ்ஜங்களினால்; வ்யாப்தமாயிருக்கின்ற ஜாடராக்நியானது

(தாராளமாக) எரியட்டும்; (எவ்வளவு கொடியபசி மிகுந்தாலும்) மாலைப் பொழுதில் மலர்ந்த சிறந்த மல்லிகைப் பூவின் நறுமணத்தை வீசுகின்ற வாக்கினால் அரசர்களிடத்தில் நாம் ஒரு சிறு புல்லையும் யாசிக்கமாட்டோம்.

கடலினிடையே அபாரமான கடல்நீரைப் பருகிக்கொண்டு படபாமுகாக்நியிருப்பதாக நூற்கொள்கை. அதனால்தான் கடல் நீர் புறம்பு போகாமல் ஒரு மர்யாதையிலே நிற்பதாகவும் கூறுவர். அப்படிப்பட்ட படபாக்நி போலவே நம்முடைய ஜாடராக்நியும் எவ்வளவேனும் படர்ந்து எரியட்டும்; (அதாவது) எவ்வளவு தீவ்ரமான பசி பொறுக்க வொண்ணாதபடி நலிந்தாலும் நலியட்டுமென்றபடி. 'புலி பசித்தாலும் புல்லைத்தின்னாது' என்னுமாபோலே அந்த நிலைமையிலும் என் நாவிலின்கவி யாரொருவர்க்குங் கொடுக்ககில்லேனென்கிறார் பின்பாதியில். மல்லிகை மலரின் பரிமளம் எவ்வளவு கொண்டாடத் தகுந்ததோ அவ்வளவு கொண்டாடுதற்குரிய நம் வாக்கு எம்பெருமான் தவிர மற்ற விஷயத்தில் ப்ரஸரிக்க மாட்டாது; அருமருந்தன்ன வாக்கைக் கொண்டு நீசரானவர்களிடத்தில் ஒரு த்ருணமும் யாசிக்கமாட்டோம் என்றாராயிற்று. விஷயகௌரவத்தைப் பற்றத் தம்வாக்கைத் தாமே புகழ்தல் ஏற்கும். இது தற்புகழ்ச்சிக் குற்றத்தின் பாற்படாது.

க்ரோட சப்தோ லக்ஷணயா மத்யப்ரதேச வாசக: க்ருபீடபவ:—அக்நி:—க்ருபீடயோநி- ஜ்வலந; இத்யமர: அக்நேராப இதி ச்ருதிச் சாயயா ஜலஸ்ய உத்பத்திபூமிரிதி யாவத். ப்ரதிபடா— ஸத்ருசீ "ப்ரதி பக்ஷ ப்ரதித்வந்த்வி ப்ரத்யநீக விரோதி ந: " இதி ஸத்ருச பர்யாயே தண்ட்யபிதாநாத் [மல்லிமதல்லிகா] "மதல்லிகா மசர்ச்சிகா ப்ரகாண்ட முத்தத்லஜௌ ப்ரசஸ்தவாசகாந் யமூநி" இத்யமர: யாசதாதோ: த்விகர்மகதயா த்ருணம், மஹீச்வராந் இதி கர்மபதத்வயம் (3)

4. துரீச்வரத்வார பஹிர் விதர்த்திகா துராஸிகாயை ரசிதோய மஞ்ஜலி:
யதஞ்ஜநாபம் நிரபாய மஸ்திமே தநஞ்ஜய ஸ்யந்தந பூஷணம் தநம் 4

(கருத்து) அஹங்காரமே வடிவெடுத்த கெட்ட ப்ரபுக்களுடைய வாசல் திண்ணையில் துவண்டிருக்குமிருப்புக்கு இதோ ஒரு கும்பீடு கொடுக்கப்பட்டது. (அப்படிப்பட்ட நிலைமை நமக்கு வேண்டாமென்றபடி.) ஏனெனில், அர்ஜுநனுடைய தேருக்கு அலங்காரமாய் மைபோன்ற நிறமுடையதாய் அழிவற்றதான (கண்ணபிரானென்கிற) செல்வம் எனக்கு உள்ளதன்றோ.

அஹங்காரிகளான அரசர்களைக் காணவேண்டிச் செல்லுமவர்கள் வாசல் திண்ணையிலே யிருந்துகொண்டு 'மஹாப்ரபுவை இப்போது ஸேவிக்க நேருமோ?' என்று கேட்பதும் அங்குள்ள சேவகர்கள் நித்ராதி ஸ்நாதி புங்க்தே சலதி கசரம் சோஷபத் யந்த்ராஸ்தே தீவ்யத்யக்ஷை: ந சாயம் கதிதுமவஸர: ஸாயமாகச்ச கச்ச' என்றாற்போலே திரஸ்கரிக்கவுமாய்ப் படும்பரிபவங்கள் நமக்குக் கனவிலும் நேரவேண்டா என்கிறார். *ரசிதோயமஞ்ஜலி:* என்றது அதிலுள்ள ஜுகுப்ஸையைக் காட்டினபடி. இங்ஙனம் சொல்லுதல் கவிமரபு. "மஹ்யம் நமோஸ்து கவயே நிரபத்ரபாய" என்றார் ஆளவந்தாரும்.

பிரபுக்களை ஸேவியாவிடில் சரீரபோஷணம் முதலியவை எங்ஙனே நடைபெறுமென்ன; யோக க்ஷேமம் வஹாம்யஹம் என்று தேர்த்தட்டிலே நின்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின பெருமானே நமக்கு அழியாச் செல்வ மாதலால் அப்படிப்பட்ட பெருமானாலேயே நித்ய ஸ்ரீமான்களான நாம் பிறர்மனை திரிதந்துண்ணவேண்டிய கடப்

பாடு உடையோமல்லோம் என்றாராயிற்று. அஞ்ஜநாபம் நிரபாயம் என்ற இரண்டு விசேஷணங்களும் ப்ரஸித்தநநவ்யாவர்த்தகம். வெளுத்த ரூப்யமாயும் அழிந்துபோவதாயு மிறே உலகத்திலே தனமுள்ளது; இங்ஙனன்றுகாணும் தெய்வத்தேரினில் கீதை செப்பிய எங்கள் தனம் என்கிறார். நிரபாய மென்றவிடத்து உத்கார்ய யோகலயா ஹ்ரு தயாப்ஜகோசம் தந்யைச்சிராதபி யதாருசி க்ருஹ்யமாண:, ய: ப்ரஸ்புரத்யவிரதம் பரிபூர்ண ரூப: ச்ரேயஸ்ஸமே திசது சாச்வதிகம் முகுந்த: என்ற அப்பய தீக்ஷிதருடைய ச்லோகம் நினைக்கத்தகும். யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம் என்ற பகவத் ப்ரதிஜ்ஞையையே நம்பியிருக்கிறோமென்று காட்டுவதற்காகவே ஸ்பந்தநபூஷணம் எனப்பட்டது. ... (4)

சரீரபதநாவதி ப்ரபுநிஷேவணாபாதநாத்
அபிந்தநதநஞ்ஜயப்ரசமதம் தநம் தந்தநம்,
தநஞ்ஜயவிவர்த்தநம் தனமுதூட கோவர்த்தநம்
ஸுஸாதநமபாதநம் ஸுமநஸாம் ஸமாராதநம். (5)

இந்தவுடல் விழுமளவும் அரசர்களை அநுவர்த்திப்பதாகிற ஆபத்திற்குக் காரணமாய்க்கொண்டு ஜாடராக்நிக்கு சாந்தியைத் தருகின்ற பொருள் பாழாகுக. அது நமக்கு வேண்டா. அர்ஜுநனை அபிவ்ருத்தி செய்ததும், கோவர்த்தன மலையைக் கொற்றக் குடையாகத் தாங்கி நின்றதும், தேவதைகளுக்குப் பரமத்ருப்தியை அளிக்கவல்லதும், எதையும் நாம் அடைவதற்குச் சிறந்த ஸாதநமானதும் தன்னை நம்பினார்க்கு ஒருவகையான தீங்கையும் தரமாட்டாததுமான செல்வமன்றோ செல்வம். அதாவது திருவுக்குந் திருவாகிய செல்வம். அதுவிறே நமக்குள்ளது.

க்ஷுத்ரப்ரபுக்களைப் பணிந்து பொருளீட்டுமவர் தங்கள் ஆயுள் உள்ளவளவும் அவர்களைப் பணிந்தே தீரவேண்டும். பொருளீட்டுவதற்கு முன்பு அவர்களைப் பணிந்தேயாக வேண்டுமென்பது நிர்விவாதம். அபாரமான பொருளை ஆர்ஜித்து விட்டு விலகிவிடலாமேயென்னில் அதுவுமாகாது; ஆர்ஜித்த பொருளுக்கு அபாயம் விளையாதபடி அடிக்கடி அவர்களை உபஸத்தி செய்தாகவேண்டும். ஆகவிப்படி யாவஜ்ஜீவம் ஸ்வரூபநாசத்தை ஸஹித்துக்கொண்டு பொருள் படைப்பது இந்தப்பாழும் வயிற்றுக்காகவே யாதலால் அப்படிப்பட்ட பொருள் நமக்குத் தேவையில்லை. சரீர யாத்ரை ஆத்மயாத்ரை என இரண்டையும் நிர்வஹிக்கவல்ல பரம்பொருள் நமக்குக் கைப்பட்டே யிருக்கின்றது என்கிறார்.

அபிந்தநதநஞ்ஜய:= ஜாடராக்நியைச் சொல்லுகிறது. ஆப: இந்தநம் யஸ்ய ஸ: இங்கு ஆப: என்றது அந்நத்திற்கும் உபலக்ஷணம். சோறுந் தண்ணீரும் எதிர்பார்க்கிற அக்நி என்றபடி. தநஞ்ஜய சப்தம் அக்நிக்கும் அர்ஜுநனுக்கும் பெயர். இங்கு அக்நியையும், மூன்றும் பாதத்தில் அர்ஜுநனையும் சொல்லுகிறது. தந்தநம் என்பது அஸார மென்றபடி. திக் என்கிற ஸ்தானத்தில் தந்தநம் மென்கிறது என்பாருமுளர். இங்கு பூர்வார்த்தத்தில் அக்ஷராநுப்ராஸத்தில் தந சப்தம் நான்கு தடவை வந்திருக்கிறது; மேல் உத்தரார்த்தத்தில் இந்தப்பதமே ஏழு தடவை வந்திருக்கிறது; இதனால் எற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் துணையாக நிற்கும் தனம் அதுவே யென்று த்வனிப்பித்தபடி. இந்த ச்லோகத்தில் பல்வகையான அர்த்த விசேஷங்கள் தொனிக்கும். அறிவுடையார் ஆழ்ந்து அறிக.